AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (hetedik tanács)

2009. június 2.*

A T-47/03. DEP. sz. ügyben,

Jose Maria Sison (lakóhelye: Utrecht [Hollandia], képviselik: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz és D. Gürses ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Vitsentzatos és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

az Elsőfokú Bíróságnak a T-47/03. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletéhez (az EBHT-ban nem tették közzé) kapcsolódó, a Bizottság által a felperes részére megtérítendő költségek megállapítása iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (hetedik tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), D. Šváby és E. Moavero Milanesi bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

A tényállás, az eljárás és a felek kérelmei

1 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2003. február 6-án érkezett keresetlevelével a felperes, J. M. Sison megindította a jelen keresetet, amelynek tárgya egyrészt a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges

korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2002/848/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. december 12-i 2002/974/EK tanácsi határozat (HL L 337., 85. o.) részleges megsemmisítése iránti, másrészt kártérítési kérelem.

2 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. február 28-án érkezett külön beadványban a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtott be, amely elsődlegesen a 2002/974 határozat végrehajtásának felfüggesztésére irányult. Az Elsőfokú Bíróság elnöke 2003. május 15-én hozott végzésével elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel nem teljesül; a költségekről egyidejűleg nem határozott.

3 Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2003. július 16-i és október 22-i végzéseivel megengedte egyrészt a Holland Királyságnak, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon, másrészt a Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippinesnek, valamint L. Jalandoninak, F. Agcaoilinak és M. C. Ledesmának (a továbbiakban: a Negotiating Panel és annak tagjai), hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

4 Mivel az e keresettel eredetileg megtámadott intézkedést az eljárás során több alkalommal hatályon kívül helyezték, és helyette új intézkedéseket fogadtak el, amelyek továbbra is hatályában tartották a felperes pénzeszközeinek befagyasztását, és mivel a felperes engedélyt kapott kérelmeinek oly módon történő módosítására, hogy azok ezen intézkedések ellen irányuljanak, az Elsőfokú Bíróság a T-47/03. sz., Sison kontra Bizottság ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletében (az EBHT-ban nem tették közzé, a továbbiakban: Sison-ügyben hozott ítélet):

– a felperest érintő részében megsemmisítette a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó

intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2005/930/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. május 29-i 2006/379/EK tanácsi határozatot (HL L 144., 21. o.);

– a kártérítési kérelmet elutasította;

– a Tanácsot kötelezte a saját költségein kívül – az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségeket is beleértve – a felperes költségeinek viselésére.

5 A felperes 2008. március 3-i levelében tájékoztatta a Tanácsot az alapeljárással és az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatban felmerült költségekről, amelyek a felperes szerint összesen 109 009,35 eurót tettek ki.

6 A Tanács 2008. július 4-i levelében vitatta a fenti összeget, és megtérítendő költségek címén 45 000 euró megfizetését ajánlotta fel. E vonatkozásban hivatkozott az Elsőfokú Bíróság T-228/02. DEP. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2008. január 15-én hozott végzésére (az EBHT-ban nem tették közzé, a továbbiakban: az OMPI-ügyben hozott végzés).

7 A felperes 2008. július 7-i levelében egyet nem értését fejezte ki a Tanács által javasolt összeg tekintetében, és „ésszerűbb” összegű ajánlat megtételére szólította fel.

8 A Tanács 2008. október 21-i levelében hajlandónak mutatkozott arra, hogy a felperesnek összesen 50 000 eurót fizessen.

9 Mivel a felek nem tudtak megállapodni a megtérítendő költségek összegét illetően, a felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. december 1-jén érkezett keresetlevelében költségek megállapítása iránti kérelmet nyújtott be, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 92. cikkének 1. §-a alapján.

10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2009. január 26-án benyújtott beadványában a Tanács előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit.

11 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Tanácsot egyrészt az alapeljárásban és az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségek címén 109 009,35 euró, valamint 2008. március 3-ától a kifizetés napjáig járó évi 7%-os kamat megfizetésére, másrészt a jelen eljárásban felmerült költségek címén 2000 euró megfizetésére.

12 A Tanács kéri, hogy a Bíróság a megtérítendő költségek teljes összegét legfeljebb 30 300 euróban határozza meg.

A jogkérdésről

A felek érvei

13 A felperes egyrészt a Tanácshoz intézett 2008. március 3-i levelére hivatkozik, amelynek melléklete tartalmazta a nála felmerült összes költség részletes kimutatását, beleértve az ügyvédek díjazását, valamint a gépírással, a fénymásolással, az utazással, a levelezéssel, a faxolással és a telefonálással kapcsolatos költségeit. Azzal érvel, hogy az összes felsorolt költség szükséges volt a védelméhez, és azokat nagyon ésszerű módon számította ki. Továbbá a Tanács azokat semmilyen módon nem vitatta.

14 A felperes másrészt a Tanácshoz intézett 2008. július 7-i levelére hivatkozik, amelyben a jelen ügy és az OMPI-ügyben hozott végzés alapjául szolgáló ügy (a továbbiakban: OMPI-ügy) közötti különbségekre hívta fel a figyelmet.

15 Először is az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ügyben a megtérítendő költségek teljes összegét nem 40 000 euróban, hanem 50 000 euróban határozta meg, és a Tanácsot ezen összeg csupán négyötödének viselésére kötelezte. A jelen ügyben a Tanácsot azonban az összes költség viselésére kötelezték.

16 Másodszor az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ügyben a járulékos költségek és kiadások összegét a költségekre vonatkozó részletes kimutatás hiányában, méltányossági alapon 2500 euróban határozta meg. A felperes a jelen ügyben megfelelően és részletesen igazolta az e címen követelt 11 509,35 eurót.

17 Harmadszor az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségek összege a jelen ügyben nem a Tanács által ajánlott 5000 eurót, hanem 7500 eurót tesz ki.

18 Negyedszer a jelen ügyben – különösen a felperes védelméhez szükséges bizonyítékok beszerzése érdekében – elengedhetetlen volt a Fülöp-szigeteki ügyvédekkel való munkakapcsolat kialakítása.

19 Ötödször az OMPI-ügyben Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az egyetlen beavatkozó volt, míg a jelen ügyben a fenti tagállamon kívül a Holland Királyság, valamint a Negotiating Panel és annak tagjai is beavatkoztak. Ezen kívül a fenti két utóbbi beavatkozó igen aktívan vett részt az eljárásban.

20 Hatodszor és utolsó sorban az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ügyben hozott végzésben megjegyezte (a végzés 66. pontja), hogy a keresetlevél mindössze 19 oldalból állt, amelynek több mint fele a tárgyhoz nem tartozó kérdéseket tartalmazott. A jelen ügyet illetően – amelyben más jellegű érvelést adtak elő – ilyen kritika nem hangzott el.

21 A felperes mindenesetre előadja, hogy az általa elkészített részletes költségszámítással szemben emelt bármiféle konkrét kifogás hiányában a jelen ügy és az OMPI-ügy közötti analógia nem tekinthető döntő érvnek.

22 Ezen felül a felperes álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróságnak a Tanácsot 2008. március 3-ától a kifizetés napjáig járó évi 7%-os késedelmi kamat megfizetésére kellene kötelezni.

23 Végül a felperes úgy véli, hogy a jelen kereset a Tanács ésszerűtlen hozzáállásának a következménye, amely további költségeket eredményezett, és amelyek összege méltányosan 2000 euróban határozható meg.

24 A Tanács azzal érvel, hogy a felperes által követelt költség összege túlzott, tekintettel az Elsőfokú Bíróság által az OMPI-ügyben megítélt összegre.

25 Konkrétabban: a Tanács vitatja a jelen ügy és az OMPI-ügy közötti állítólagos különbségeket, és ezzel szemben előadja, hogy az alapeljárásban a felperes ügyvédeinek – objektíven tekintve – ugyanazt a mennyiségű munkát kellett elvégezniük, mint az OMPI-ügy felperesei ügyvédeinek. Az ideiglenes intézkedés iránti eljárást illetően a Tanács előadja, hogy ez utóbbi eljárásban és az alapeljárásban az érvek jelentős megismétlésére került sor. Következésképpen az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségek összege viszonylag mérsékelt, és nem haladhatja meg az 5000 eurót.

26 A jelen ügyben alkalmazandó ügyvédi munkadíj mértékét illetően a Tanács rámutat arra, hogy a felperes ügyvédei ténylegesen 150 eurós óradíjat számítottak fel. A Tanács véleménye szerint a jelen ügyben ezt a mértéket kell alkalmazni, nem pedig az OMPI-ügyben ésszerűnek tekintett 250 eurós óradíjat.

27 Végül a járulékos költségeket és kiadásokat illetően a Tanács előadja, hogy ezek sem haladhatják meg az Elsőfokú Bíróság által az OMPI-ügyben meghatározott 2500 eurót.

28 A fentiek fényében a Tanács álláspontja szerint a jelen ügyben a megtérítendő költségek teljes összegét, az alábbi számítás alapján, 30 300 euróban kell meghatározni:

– alapeljárás: (190 óra x 150 euró = 28 500 euró) – 1/5 = 22 800 euró;

– ideiglenes intézkedés iránti eljárás: 5000 euró;

– járulékos költségek és kiadások: 2500 euró.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

29 Az eljárás szabályzat 92. cikkének 1. §-a értelmében:

„A megtérítendő költségek vitatása esetén az Elsőfokú Bíróság – az érintett fél kérelmére, az ellenérdekű fél észrevételeinek meghallgatását követően – végzéssel határoz, amely ellen fellebbezésnek helye nincs.”

30 Az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja szerint megtérítendő költségeknek kell tekinteni „a feleknél az eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket, különösen az utazási és tartózkodási költségek, valamint a meghatalmazottak, tanácsadók vagy ügyvédek díjazását". Ebből a rendelkezésből következik, hogy a megtérítendő költségek egyrészt az Elsőfokú Bíróság előtt az eljárással kapcsolatban felmerült, másrészt a szükségszerű költségekre korlátozódnak (lásd az Elsőfokú Bíróság T-342/99. DEP. sz., Airtours kontra Bizottság ügyben 2004. június 28-án hozott végzésének [EBHT 2004., II-1785. o.] 13. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a közösségi bíróságnak nincs jogosultsága arra, hogy megszabja a felek ügyvédeinek esedékes munkadíját, de meghatározhatja azt az összeget, amelynek erejéig e díjakat a költségek viselésére kötelezett félnek meg kell térítenie. A költségek megállapítása iránti kérelemről határozva az Elsőfokú Bíróságnak nem kell figyelembe vennie az ügyvédek munkadíjait meghatározó nemzeti díjszabást, sem az érintett fél és a meghatalmazottai vagy tanácsadói között e tekintetben esetleg megkötött megállapodást (lásd az Airtours kontra Bizottság ügyben hozott végzés 17. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik az is, hogy díjszabás jellegű közösségi rendelkezések hiányában az Elsőfokú Bíróságnak szabadon kell értékelnie az eset tényeit, figyelembe véve a jogvita tárgyát és természetét, a közösségi jog szemszögéből való jelentőségét, az ügy nehézségeit, a peres eljárás miatt az eljáró meghatalmazottaknak vagy tanácsadóknak okozott munka mennyiségét, valamint azokat a gazdasági érdekeket, amelyeket a per a feleknek jelentett (lásd az Airtours kontra Bizottság ügyben hozott végzés 18. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 A jelen ügyben a megtérítendő költségek összegét a fenti szempontok alapján kell megállapítani.

34 E tekintetben elöljáróban világosan ki kell mondani, hogy a jelen ügy nemcsak az egyes ügyekben szereplő felek pénzügyi érdekeit illetően (OMPI-ügyben hozott végzés 51. pontja) mutat szoros hasonlóságokat az OMPI-üggyel, hanem a jogvita tárgyát és természetét, a közösségi jog szemszögéből való jelentőségét, valamint az egyes ügyek nehézségeit illetően is (OMPI-ügyben hozott végzés 52., 53., 55. és 58. pontja). Az Elsőfokú Bíróság által eldöntött jogkérdések számos pontos megegyeznek egyébként az Elsőfokú Bíróság Sison-ügyben hozott ítéletében, valamint a T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletében (EBHT 2006., II-4665. o.) kifejtett indokolással. Hozzá kell tenni, hogy a felperes nem hivatkozhatott az utolsóként említett ügyben alkalmazott ítélkezési gyakorlatra, mivel azt csaknem hat hónappal a jelen ügyben tartott tárgyalást követően hirdették ki.

35 Így tehát helyénvalónak tűnik, hogy a jelen ügyben a megtérítendő költségek összegének meghatározása során az OMPI-ügyet tekintsük viszonyítási alapnak.

36 Ami az eljárás során a felperes tanácsadói által elvégzett munka mennyiségét illeti, a felperes által a Tanácshoz intézett 2008. március 3-i levélhez csatolt részletes költségszámításból egyértelműen kiderül, hogy a kért költségtérítés tárgyát képező összes ledolgozott munkaóra – 150 eurós egységes óradíjjal számítva – 650 órát tesz ki (553 óra jogi tanácsadás, valamint 97 óra konzultáció a felperes Fülöp-szigeteki ügyvédeivel).

37 Noha a ledolgozott munkaórák megfelelően igazoltnak tűnnek az elszámolásuk módja alapján, a közösségi bíróságnak elsődlegesen azt kell figyelembe vennie, hogy a perben összesen mennyi munkaóra látszik objektíve szükségesnek, függetlenül az ügyvédek számától, akik között a teljesített szolgáltatásokat meg lehetett osztani (lásd az OMPI-ügyben hozott végzés 59. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a felvetett jogkérdések újszerűsége és jelentősége, valamint a jogvitában jelen lévő pénzügyi érdekek igazolták, hogy a felperes ügyvédei jelentős időt szántak ezekre (az OMPI-ügyben hozott végzés 60. pontja).

39 Mindazonáltal a felek által adott magyarázatok fényében az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a megtéríteni kért, 650 ügyvédi munkaórának megfelelő 97 500 euró költséget nem tekintheti az eljáráshoz objektíve szükségesnek.

40 Elsősorban, noha a fentiekből az következik, hogy a jogvita valóban jelentős mennyiségű munkát követelhetett meg a felperes ügyvédei részéről, a költségek megtérítésére irányuló kérelem tárgyát képező összes munkaóra első látásra rendkívül magasnak tűnik az OMPI-ügyben megfelelőnek talált munkaórák fényében.

41 Az Elsőfokú Bíróság az OMPI-ügyben hozott végzésében (70. pont) az eljárással kapcsolatban a felperesnél szükségszerűen felmerült tiszteletdíjak kiszámítása során megállapította, hogy a jogvita az eljárás írásbeli szakaszában objektíve egy tapasztalt ügyvéd 150 munkaóráját igényli 250 eurós óradíjjal számítva, illetve az eljárás szóbeli szakaszában egy hasonlóan tapasztalt ügyvéd 40 munkaóráját igényli.

42 Meg kell jegyezni azt is, hogy a 190 munkaóra az eljárás egészére nézve került megállapításra, beleértve a közös álláspont megsemmisítésére irányuló kérelmet

és a kártérítési kérelmet egyaránt, amelyeket mint elfogadhatatlant elutasítottak, és amelynek eredményeképpen a Tanács költségek viselésére vonatkozó kötelezettségét a felperes költségeinek négyötödére korlátozták.

43 Másodsorban a jelen ügy és az OMPI-ügy közötti, a felperes által hivatkozott különbségek nem olyan jellegűek, amely miatt az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyet jelentősen eltérő módon ítélné meg.

44 Először: ami a jelen ügyben az ideiglenes intézkedés iránti eljárás miatt felmerült többletmunkát illeti, a felperes által becsült 50 munkaóra (amely 7500 euró többletköltséget jelent) túlzottnak tűnik, ha figyelembe vesszük a Tanács által hivatkozott és az adott kérelmek összehasonlítása által megerősített nagymértékű egyezést a fenti eljárás és az alapeljárás között.

45 Másodszor: ami a jelen ügyben a felperes által külföldi – jelen esetben Fülöp-szigeteki – ügyvédek szolgáltatásai igénybevételének szükségességét illeti, a Tanács helyesen mutat rá arra, hogy a felperesnek az OMPI-ügyben szintén igénybe kellett vennie külföldi ügyvédek szolgáltatásait annak érdekében, hogy tekintetbe vegyék azt az eljárást, amelyben az OMPI az Egyesült Királyságban félként vett részt.

46 Harmadszor: ami a jelen ügyben a beavatkozók nagyobb számát és az eljárásban való aktív részvételüket illeti, a Tanács helyesen mutat rá arra, hogy egyrészt Hollandia és az Egyesült Királyság beavatkozási beadványára a felperes ugyanazokkal az igen rövid, azonos érvekre hivatkozó írásbeli észrevételekkel válaszolt, másrészt ezekben az észrevételekben a felperes nem tett mást, mint helyeselte a Negotiating Panel és annak tagjai által a kérelmeinek támogatása végett benyújtott beavatkozási beadványt.

47 Negyedszer: ami a jelen ügy felperese és az OMPI-ügy felperese (e vonatkozásban lásd az OMPI-ügyben hozott végzés 66. pontját) által benyújtott írásbeli kérelmek közötti mennyiségi vagy minőségi különbségeket illeti, igaz, hogy a keresetlevél terjedelmesebb irat volt a jelen ügyben, mint az OMPI-ügyben. Emellett a többi írásbeli kérelem hasonló terjedelmű és tartalmú volt, és a két ügy hasonló eljárási kérdéseket vetett fel mind az eljárás írásbeli, mind annak szóbeli szakaszában.

48 Harmadsorban igaz ugyan, hogy a felperes által alkalmazni kért 150 eurós óradíj igen mérsékeltnek tűnik az OMPI-ügy felperese által kért 200, 300 és 500 eurós óradíjhoz (az OMPI-ügyben hozott végzés 64. pontja) képest, ugyanakkor tény, hogy ez a díjazás is megfelelőnek tekinthető egy hatékonyan és gyorsan dolgozó, hozzáértő és tapasztalt szakember szolgáltatásainak ellentételezéseként. Figyelembe kell azonban venni az óradíjak közötti e különbséget az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatban szükséges összes munkaóra számának meghatározása során.

49 Figyelemmel a fentiekben kifejtettekre, az alapeljárással és az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatban a felperesnél szükségszerűen felmerült tiszteletdíjak kiszámítása céljából azt kell megállapítani, hogy a jogvita az írásbeli szakaszban objektíve egy tapasztalt ügyvéd 160 munkaóráját igényli, akinek a díjazását – az Elsőfokú Bíróság által a jelen ügyben megfelelőnek ítélt, a ténylegesen felszámított 150 eurós óradíjat alapul véve – 24 000 euróban kell meghatározni (150 szorozva 160-nal). Meg kell állapítani továbbá, hogy a jogvita szóbeli szakasza objektíve egy hasonló ügyvéd 50 munkaóráját igényli, akinek munkadíját következésképpen 7500 euróban kell meghatározni.

50 A fenti összegekhez hozzá kell adni a járulékos költségeket és kiadásokat, amelyek a Tanács szerint nem haladhatják meg az Elsőfokú Bíróság által az OMPI-ügyben méltányosan megállapított 2500 eurót, amely összeg azonban a felperes 2008. március 3-án kelt leveléhez csatolt részletes költségszámítás szerint 11 509,35 eurót tesz ki.

51 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy az összes gépírással, fénymásolással, levelezéssel, faxolással és telefonálással kapcsolatos kiadást megtérítendő költségnek kell tekinteni, mivel ezeket a fenti költségszámítás megfelelően igazolja, és ésszerű alapon határozza meg.

52 Az utazási költségeket azonban csökkenteni kell a felperes ügyvédei által Brüsszelből Utrechtbe megtett kilenc úttal kapcsolatban felmerült költségekkel 1620 euró összegben, a felperes által Utrechtből Luxembourgba megtett két úttal kapcsolatban felmerült költségekkel 760 euró összegben, valamint a felperes ügyvédei által Brüsszelből Luxembourgba megtett egy úttal kapcsolatban felmerült költséggel 218 euró összegben. Főszabály szerint nem tekinthetők az eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeknek sem az ügyvédnek az ügyfelével való személyes találkozás céljából az ügyfél tartózkodási helyére történő utazás költségei (e vonatkozásban lásd a C-107/91. DEP. sz., ENU kontra Bizottság ügyben 1994. március 15-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 23. pontját), sem a felperes által a Bíróság előtt Luxembourgban tartott tárgyaláson való személyes megjelenés költségei, ha azt az Elsőfokú Bíróság nem rendelte el vagy a körülmények nem tették szükségessé (e vonatkozásban lásd a 24/79. DEP. sz., Oberthür kontra Bizottság ügyben hozott végzés [EBHT 1981., 2229. o.] 2. és 3. pontját, a C-137/92. DEP. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. december 16-án hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 21. és 22. pontját és a T-85/94. DEP. és T-85/94. OP-DEP. sz., Branco kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. július 8-án hozott végzést [EBHT 1998., II-2667. o.]), sem a valamely fél ügyvédjénél a szóbeli eljárás lezárása után felmerült költségek, beleértve azokat is, amelyek a Bíróság ítéletének Luxembourgban történő kihirdetésén való személyes megjelenéssel kapcsolatban merültek fel (e vonatkozásban lásd a C-104/89. DEP. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott végzés [EBHT 2004., I-1. o.] 48–50. pontját).

53 Következésképpen a megtérítendő járulékos költségek és kiadások összesen 8911,35 eurót tesznek ki.

54 A fentiek fényében a megtérítendő költségek összegét 41 000 euróban kell meghatározni.

55 Mivel ez az összeg tekintettel van az ügynek a mai napig felmerült összes körülményére, a feleknek a jelen költségek megállapítása iránt indított eljárásban felmerült ráfordításai (e vonatkozásban lásd a fent hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott végzés 87. pontját), valamint a kamat kérdésében (a fent hivatkozott ENU kontra Bizottság ügyben hozott végzés 26. pontja, a C-220/91. P-DEP. sz., Preussag Stahl kontra Bizottság ügyben 1996. november 6-án hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 11. pontja és a T-58/05. DEP. sz., Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben 2009. február 10-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 43. pontja) nem kell külön döntést hozni.

56 Végezetül a jelen eljárás eredményének fényében a megtérítendő költségek összegét nem kell megnövelni a jelen, költségek megállapítása iránti eljárással kapcsolatban felmerült költségekkel (e vonatkozásban lásd a fent hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott végzés 88. pontját).

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

Az Elsőfokú Bíróság az Európai Unió Tanácsa által a Jose Maria Sisonnak megtérítendő költségek teljes összegét 41 000 euróban állapítja meg.

Luxembourg, 2009. június 2.

E. Coulon — N. J. Forwood

hivatalvezető — elnök